

Foster, Stephen Collins (1826–1864) : นายสตีเฟน คอลลินส์ ฟอสเตอร์ (พ.ศ.๒๓๖๙–๒๔๐๗)

สตีเฟน คอลลินส์ ฟอสเตอร์ เป็นนักแต่งเพลงผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของวงการเพลงอเมริกันในตอนกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ หลายมลรัฐนำเพลงที่เขาแต่งมาใช้เป็นเพลงประจำมลรัฐ เพลงของเขาส่วนใหญ่มีทำนองและเนื้อร้องที่สามารถถ่ายทอดจิตวิญญาณของคนอเมริกันได้เป็นอย่างดี เพลงของฟอสเตอร์หลายเพลงจึงกลายเป็นเพลงพื้นบ้านที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกอารยธรรมอเมริกัน

ฟอสเตอร์เกิดเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๒๖ ที่เมืองลอว์เรนซ์วิลล์ (Lawrenceville) ทางตะวันออกของเมืองพิตต์สเบิร์ก (Pittsburg) มลรัฐเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) เขาเป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวน ๕ คนของวิลเลียม ฟอสเตอร์ (William Foster) พ่อค้าผู้มีอันจะกิน กับเอลิซา ฟอสเตอร์ (Eliza Foster) อัจฉริยภาพทางดนตรีของฟอสเตอร์ฉายชัดตั้งแต่เขายังเด็ก แต่บิดาของเขาไม่สนับสนุนให้เรียนดนตรี เพราะคิดว่าการร้องรำทำเพลงเป็นเรื่องของสตรี อย่างไรก็ตาม เขาก็ได้หัดแต่งเพลงและหัดเล่นกีตาร์ ฟลูต คลาริเน็ต และกลองด้วยตนเองตั้งแต่วัยเด็กมาก และต่อมายังได้หัดเล่นดนตรีกับเฮนรี เคลเบอร์ (Henry Kleber) ซึ่งเป็นทั้งนักดนตรีผู้สามารถ นักแต่งเพลง และครูสอนเปียโน นอกจากนี้เคลเบอร์ยังขายเครื่องดนตรีและนำเปียโนมาขายที่เมืองนี้เป็นคนแรก ทำให้ฟอสเตอร์ได้อาศัยเปียโนตามบ้านเพื่อนที่ซื้อไปจากเคลเบอร์ในการแต่งเพลงยุคแรก ๆ ของเขา

สมัยที่ฟอสเตอร์ยังเด็กบิดาของเขาจ้างครูพิเศษมาสอนที่บ้านตามแบบครอบครัวคนชั้นกลางในสมัยนั้น จนเขาอายุ ๑๕ ปีจึงได้เข้าเรียนที่เจฟเฟอร์สันคอลเลจ [(Jefferson College) ปัจจุบันคือ วอชิงตันแอนด์เจฟเฟอร์สันคอลเลจ (Washington and Jefferson College)] แต่เรียนอยู่แค่เดือนเดียวก็ลาออกมาเรียนกับครูพิเศษที่บ้านตามเดิม เพราะเขาไม่สนใจเรียนอะไรเลยนอกจากหัดเล่นดนตรีและแต่งเพลง ก่อนหน้านั้นเมื่ออายุเพียง ๑๓ ปีเขาแต่งเพลงชื่อ **Tioga Waltz** สำหรับเล่นกับฟลูต ๔ อัน

ฟอสเตอร์เป็นนักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดก่อนสงครามกลางเมืองอเมริกัน (American Civil War ค.ศ. ๑๘๖๑–๑๘๖๕)* เขาเป็นคนผิวขาวที่เติบโตมาในมลรัฐทางเหนือ แต่หลงใหลและมีชื่อเสียงจากการแต่งเพลงแบบที่พวกทาสผิวดำในมลรัฐทางใต้ชอบร้องขณะทำงานในไร่ รวมทั้งเพลงมินสเตรลจากการแสดงของคณะนักร้องเพลงมินสเตรล (Minstrel Show) ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างสูงในสมัยนั้น การแสดงดังกล่าวแสดงโดยกลุ่มนักแสดงผิวขาวที่ทาหน้าดำออกมาร้องเพลงและเต้นรำเลียนแบบพวกทาสผิวดำ นอกจากนี้ ฟอสเตอร์ยังคุ้นเคยกับเพลงสวดของคนผิวดำ เพราะสมัยที่เขายัง

เด็กในสหรัฐอเมริกากำลังมีการปลุกศรัทธาครั้งใหญ่ครั้งที่ ๒ (The Second Great Awakening)^{*} พี่เลี้ยงของเขาซึ่งเป็นพวกมุลัตโต (mulatto) หรือคนผิวดำเลือดผสม ชื่อโอลิเวีย ไพส์ (Olivia Pise) ชอบพาเขาไปค่ายชุมนุมเพื่อฟื้นฟูศรัทธาของคนผิวดำ เพลงของฟอสเตอร์จึงมีทั้งเพลงแบบที่พวกทาสผิวดำชอบร้องขณะทำงานในไร่ อย่าง **Oh, Susanna** และ **Camptown Races** เพลงมินสเตรลที่เขาแต่งให้คณะนักร้องเพลงเร่ เพลงรักหวานชวนฝันแบบที่คนผิวขาวนิยมกันในสมัยนั้น อย่าง **Beautiful Dreamer** และ **Jeanie with the Light Brown Hair** และเพลงสวด นอกจากนี้ โรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์ในสมัยนั้นยังชอบนำเพลงที่กำลังได้รับความนิยมของเขาไปแปลงเนื้อให้เด็กร้อง

เพลงแรกของฟอสเตอร์ที่ได้รับการตีพิมพ์ชื่อ **Open Thy Lattice Love** ซึ่งพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๘๔๒ ขณะที่เขาอายุ ๑๖ ปี เพลงนี้จอร์จ พี. มอร์ริส (George P. Morris) เป็นผู้เขียนเนื้อร้องให้ แต่หลังจากนั้นฟอสเตอร์จะเขียนทั้งทำนองและเนื้อร้องของเพลงที่เขาแต่งเองเกือบทุกเพลง ฟอสเตอร์เริ่มแต่งเพลงมินสเตรลซึ่งเขาเรียกว่า เพลงเอธิโอเปีย (Ethiopian song) ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๔๕ เพลงแรก ๆ ที่เขาแต่ง ได้แก่ **Lou'siana Belle** และ **Old Uncle Ned** ซึ่งเป็นเพลงที่ถกเถียงกันตามแบบเพลงมินสเตรลทั่วไป ในตอนแรกเขายังไม่ยอมเปิดเผยว่าเขาแต่งเพลงประเภทนี้ด้วย เพราะกลัวว่าคนฟังที่เป็นคนผิวขาวจะมีอคติกับเพลงมินสเตรลซึ่งเดิมเป็นเพลงของคนผิวดำ จนทำให้ชื่อเสียงของเขาในฐานะนักแต่งเพลงแบบอื่น ๆ ด้วยต้องมัวหมอง เมื่อตอนที่ฟอสเตอร์แต่งเพลง **Old Folks at Home** (ค.ศ. ๑๘๕๑) ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่า **Swanee River** ขายให้กับคณะคริสตีมินสเตรลส์ (Christy Minstrels) เขาจึงใช้ชื่อเอ็ดวิน พี. คริสตี้ (Edwin P. Christy) เจ้าของคณะคริสตีมินสเตรลส์เป็นผู้แต่งทั้งคำร้องและทำนอง จนหลังจากเพลงนี้ได้รับความนิยมทั่วประเทศแล้ว ฟอสเตอร์จึงขอให้คริสตี้ใส่ชื่อเขาเป็นผู้แต่ง โดยยอมคืนเงินค่าแต่งที่เขาได้รับจากคริสตี้ประมาณ ๑๕ ดอลลาร์สหรัฐให้ และเสนอว่าจะแต่งเพลงประสานเสียงให้คณะคริสตีมินสเตรลส์อีกหนึ่งเพลงโดยไม่คิดมูลค่า แต่คริสตี้ไม่ยินยอม จนฟอสเตอร์และคริสตี้เสียชีวิตไปแล้วหลายปี แผ่นโน้ตเพลงนี้ที่พิมพ์ใน ค.ศ. ๑๘๗๕ จึงเริ่มปรากฏชื่อฟอสเตอร์เป็นผู้แต่ง หลังจากเขามีชื่อเสียงจากเพลงมินสเตรลแล้ว เขาก็ตั้งปณิธานว่าจะเป็นนักแต่งเพลงมินสเตรลที่เก่งที่สุด

ใน ค.ศ. ๑๘๔๘ ขณะที่ฟอสเตอร์ไปทำงานเป็นเสมห้บัญชีให้กับบริษัทเดินเรือของพี่ชายที่เมืองซินซินแนติ (Cincinnati) มีผู้นำเพลงของเขาหลายเพลงมาพิมพ์แผ่นโน้ตขาย รวมทั้งเพลง **Oh, Susanna** ที่เขาได้ค่าลิขสิทธิ์จากบริษัทพิมพ์แผ่นโน้ตแห่งหนึ่งในเมืองซินซินแนติเป็นเงินถึง ๑๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นเงินก้อนใหญ่มากแล้วสำหรับสมัยนั้น แต่ผู้ที่ซื้อเพลงนี้ไปพิมพ์แผ่นโน้ต

^{*} ดู Great Awakening

ขายได้เงินมากกว่านั้นหลายเท่าตัว คือได้ถึงประมาณ ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ยังมีบริษัทพิมพ์แผ่นโน้ตอีกกว่า ๒๐ บริษัทที่แอบพิมพ์โน้ตเพลงนี้ขายโดยไม่ได้รับอนุญาตจากฟอสเตอร์ และสามารถทำเงินรวมกันได้หลายหมื่นดอลลาร์สหรัฐ เพลง **Oh, Susanna** เป็นเพลงของฟอสเตอร์เพลงแรกที่ได้รับความนิยมทั่วประเทศอย่างรวดเร็ว และยังโด่งดังไปถึงอังกฤษและประเทศอื่น ๆ หลังจากโน้ตเพลงนี้ได้รับการตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาไม่นานนัก เพลง **Oh, Susanna** เป็นเพลงที่มีเนื้อหาง่าย ๆ และท่วงทำนองสนุกสนานพวกนักร้องเพลงเร่จึงชอบนำไปแสดง เขาแต่งเพลงนี้ใน ค.ศ. ๑๘๔๘ อันเป็นปีที่เจมส์ วิลสัน มาร์แชล (James Wilson Marshall) เพิ่งค้นพบทองคำที่แคลิฟอร์เนีย (California) พวกนักแสวงโชคที่หลั่งไหลไปขุดทองที่นั่นใน ค.ศ. ๑๘๔๙ ซึ่งเรียกกันว่า **นักขุดทองปี ๔๙ (Forty-niners)*** ร้องเพลงนี้กันติดปากและยังนำเนื้อร้องไปแปลงตามใจชอบ ทำให้ **Oh, Susanna** กลายเป็นเพลงประจำยุคตื่นทองที่แคลิฟอร์เนีย

ปลาย ค.ศ. ๑๘๔๙ ฟอสเตอร์เดินทางกลับบ้าน หลังจากตัดสินใจแล้วว่าจะจะเป็นนักแต่งเพลงอาชีพ ใน ค.ศ. ๑๘๕๐ เขาทำสัญญาขายลิขสิทธิ์เพลงให้บริษัทพิมพ์แผ่นโน้ตที่นิวยอร์กชื่อเฟิร์ท, พอนด์แอนด์โค. (Firth, Pond and Co.) โดยปีก่อนหน้านั้นเขาเคยให้บริษัทดังกล่าวนำเพลง **Nelly Was a Lady** ไปพิมพ์ขายมาแล้ว เนื้อเพลงนี้และเพลงของคนผิวดำอื่น ๆ ที่เขาแต่งแสดงให้เห็นว่าฟอสเตอร์เห็นอกเห็นใจและให้เกียรติคนผิวดำว่าเป็นเพื่อนร่วมโลก ทั้งนี้คงเป็นเพราะฟอสเตอร์เติบโตมาในเมืองพิตต์สเบิร์กซึ่งเป็นศูนย์กลางของการรณรงค์เพื่อเลิกทาสในสมัยนั้น ดังเห็นได้ว่าในเพลง **Nelly Was a Lady** เขาใช้คำว่า "สุภาพสตรี" กับเนลลีซึ่งเป็นผู้หญิงผิวดำ ในขณะที่สังคมอเมริกันสมัยนั้นสงวนคำนี้ไว้ใช้กับผู้หญิงผิวขาวที่มาจากตระกูลผู้ดีเท่านั้น เพลง **Nelly Was a Lady** เป็นเพลงของคนผิวดำเพลงแรกที่คนผิวขาวเป็นผู้แต่ง โดยกลุ่มเป้าหมายมิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะกลุ่มคนฟังที่เป็นคนผิวดำเท่านั้น แต่รวมคนผิวขาวไว้ด้วย

ใน ค.ศ. ๑๘๕๒ ฟอสเตอร์เดินทางไปเยือนมลรัฐทางใต้ครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิต ทั้ง ๆ ที่เพลงที่ทำให้เขามีชื่อเสียงส่วนใหญ่ได้ชื่อว่าเป็นเพลงของพวกทาสผิวดำในมลรัฐทางใต้ ระหว่างการเดินทางครั้งนี้ฟอสเตอร์แวะไปเยี่ยมลูกพี่ลูกน้องของเขาที่เฟเดอรัลฮิลล์ (Federal Hill) ในมลรัฐเคนทักกี และแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดอีกเพลงหนึ่งของเขาคือ **My Old Kentucky Home** ที่นี้ในเวลาต่อมามลรัฐเคนทักกีนำเพลงนี้มาใช้เป็นเพลงประจำมลรัฐ และอนุรักษย์เฟเดอรัลฮิลล์ไว้เป็นอนุสรณ์สถานของฟอสเตอร์

ฟอสเตอร์แต่งเพลงไว้กว่า ๒๐๐ เพลง เพลงที่ทำให้เขามีชื่อเสียงเป็นเพลงแบบที่พวกทาสผิวดำชอบร้อง แต่กลับได้รับความนิยมทั้งจากคนผิวดำและคนผิวขาว และจากทหารทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ที่ประหัดประหารกันในสงครามกลางเมืองอเมริกัน (American Civil War ค.ศ. ๑๘๖๑–

๑๘๖๕)* โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลง **Oh, Susanna** และ **Old Folks at Home** เพราะเพลงที่เขาแต่งมีทำนองสนุกสนาน และเนื้อหาง่าย ๆ แต่กินใจเหมือนเพลงของคนผิวดำ เพลงของคนผิวดำเพลงสุดท้ายของฟอสเตอร์ที่ได้รับความนิยมคือ **Old Black Joe**

ฟอสเตอร์ได้รับการเชิดชูเกียรติอย่างยิ่งใหญ่ในเรื่องอัจฉริยภาพทางดนตรี ใน ค.ศ. ๑๘๕๔ หอสมุดแห่งชาติ (Library of Congress) ได้นำรูปปั้นแกือกของเขาไปตั้งไว้ในอาคารที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มลรัฐฟลอริดา (Florida) อุทิศสะพานข้ามแม่น้ำสะวอนนี (Suwannee) ๕ แห่งให้กับเขา และยังสร้างอนุสรณ์สถานเป็นเกียรติแก่เขาที่แม่น้ำสะวอนนี นอกจากนี้ ยังนำเพลง **Old Folks at Home** หรือ **Swanee River** [ซึ่งเขาทอนเสียงให้สั้นลงจาก สะวอนนี เป็น สวอนี (Swanee)] มาใช้เป็นเพลงประจำมลรัฐด้วย ในขณะที่เมืองฟาร์โก (Fargo) มลรัฐจอร์เจีย (Georgia) ก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ฟอสเตอร์ที่ต้นแม่น้ำสะวอนนี นอกจากนี้ ยังมีอนุสรณ์สถานที่สร้างให้เป็นเกียรติแก่ฟอสเตอร์ในอีกหลายมลรัฐทั่วสหรัฐอเมริกา รวมทั้งที่เมืองพิตต์สเบิร์กซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขา

ใน ค.ศ. ๑๘๕๐ ฟอสเตอร์แต่งงานกับเจน แมกโดเวลล์ (Jane McDowell) ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้เขาแต่งเพลง **Jeanie with the Light Brown Hair** ทั้งสองมีลูกสาวคนเดียวชื่อแมเรียน (Marion) ช่วงบั้นปลายชีวิตฟอสเตอร์ต้องเป็นหนี้เป็นสินตลอดเวลา เพราะบริหารเงินไม่เป็น และยังมักถูกเอาเปรียบค่าลิขสิทธิ์เพลง ใน ค.ศ. ๑๘๕๗ เขาขายลิขสิทธิ์เพลงทั้งหมดที่เขาจะแต่งในอนาคตให้ผู้พิมพ์โน้ตเพลงหลายรายไปเป็นเงินรวมกันประมาณ ๑,๕๐๐ ดอลลาร์สหรัฐเพื่อนำมาชำระหนี้ผลประโยชน์มหาศาลจากเพลงต่าง ๆ ของเขาส่วนใหญ่จึงตกอยู่กับบริษัทพิมพ์แผ่นโน้ตและผู้ทำเพลงของเขาไปแสดง ฟอสเตอร์เป็นโรคซึมเศร้าและโรคพิษสุราเรื้อรัง เพราะเพลงที่เขาแต่งในช่วงหลัง ๆ ไม่ได้รับความนิยมเหมือนสมัยก่อน เขาจึงพาครอบครัวอพยพไปอยู่ที่นครนิวยอร์กใน ค.ศ. ๑๘๖๐ ด้วยความหวังว่าจะมีคนสนใจซื้อเพลงของเขาบ้าง

ระหว่างพำนักอยู่ที่นิวยอร์กฟอสเตอร์แต่งเพลงไว้เกือบ ๑๐๐ เพลง เพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาในช่วงนี้คือเพลง **Beautiful Dreamer** ซึ่งเขาแต่งใน ค.ศ. ๑๘๖๒ แต่ได้รับการตีพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๘๖๔ หลังจากเขาถึงแก่กรรมไปแล้ว ในช่วงปลาย ค.ศ. ๑๘๖๒ ถึงต้น ค.ศ. ๑๘๖๓ ฟอสเตอร์ยังแต่งเพลงร่วมกับจอร์จ คูเปอร์ (George Cooper) หลายเพลง เช่น เพลง **There are Plenty of Fish in the Sea, Kissing in the Dark, My Wife is a Most Knowing People** ซึ่งเป็นเพลงแบบที่คนดูละครบรอดเวย์ชอบ นอกจากนี้ทั้งคู่ยังช่วยกันแต่งเพลงเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองอเมริกันด้วย ได้แก่ เพลง **Willie Gone to War** และ **For the Dear Old Flag I Die** เพลงที่ฟอสเตอร์แต่งร่วมกับคูเปอร์ไม่ได้รับความนิยมเท่าเพลงเก่า ๆ ของเขา ในช่วงเวลานั้นฟอสเตอร์ยังแต่งเพลงให้โรงเรียนสอนศาสนาวัน

อาทิตย์และเพลงสวดด้วย อาทิ เพลง **Give Us this Day Our Daily Bread, We'll Still Keep Marching On**

ใน ค.ศ. ๑๘๖๑ เจนพาลูกกลับเมืองฟิตส์เบิร์กถึงฟอสเตอร์ไว้ที่นครนิวยอร์กตามลำพัง จนกระทั่งเขาถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ค.ศ. ๑๘๖๔ ขณะอายุ ๓๘ ปี ที่แผนกคนไข้อนาถาของโรงพยาบาลเบลลู (Bellevue Hospital) อย่างเฉียบพลัน ผิดกับเนื้อเพลงของเขาที่มักกล่าวถึงบ้านและครอบครัวอย่างอ่อนโยนและอบอุ่น ตอนที่ถึงแก่กรรมสตีเฟน คอลลินส์ ฟอสเตอร์มีเงินติดกระเป๋าเพียง ๓๕ เซนต์กับเศษกระดาษที่มีลายมือของเขาเขียนว่า “dear friends and gentle hearts” ซึ่งสันนิษฐานกันว่าน่าจะเป็นชื่อเพลงใหม่ของเขา.

(กุลวดี มกรภิรมย์)